

คำโปรย

นครแห่งแสงใต้เงาไม้: บทเพลงที่หวนกลับ

บนยอดไม้สูงเสียดฟ้าแห่ง "เอสคาเดรีย" ที่ซึ่งมนุษยชาติเชื่อว่าตนคือผู้รอดชีวิตเพียงกลุ่มเดียวภายใต้ร่มเงาของต้นไม้โลก แต่ความเงียบสงบกลับพังทลายลงเมื่อเสียงกระซิบปริศนาจากใต้รากแก้วที่หลับใหลมานานนับพันปีดังขึ้นอีกครั้ง

"เอริก้า" นักสำรวจสาวผู้โหยหาความจริง ตัดสินใจทำสิ่งที่ต้องห้าม การละทิ้งยอดไม้ที่แสนปลอดภัยสู่ความมืดมิดเบื้องล่าง ที่นั่นเธอไม่ได้พบเพียงแค่ความลับของการอพยพที่ถูกกลบเลือน แต่ยังพบกับ "สนิมสีคราม" มฤตยูที่กำลังกัดกินรากฐานของโลก และคำตอบที่ซ่อนอยู่ในสายเลือดของผู้พิทักษ์ที่ถูกกลืน

เมื่อไกออา เอไอผู้ควบคุมระบบต้นไม้กลายเป็นศัตรู และอนาคตของสองโลกแขวนอยู่บนเส้นด้าย เอริก้าต้องเลือกระหว่างการรักษาความสงบจอมปลอมบนที่สูง หรือยอมเสี่ยงชีวิตขับขาน "บทเพลงประสาน" เพื่อปลุกต้นไม้โลกให้ตื่นขึ้นอีกครั้ง แม้จะต้องแลกด้วยจิตวิญญาณของเธอก็ตาม

สารบัญ

- ตอนที่ 1: แสงแรกแห่งเอสคาเดรีย
- ตอนที่ 2: เสียงจากห้วงลึก
- ตอนที่ 3: ภาพวาดในความมืด
- ตอนที่ 4: ความลับของซินเธีย
- ตอนที่ 5: ความผิดปกติของโกอา
- ตอนที่ 6: ผู้มาเยือนจากพงไพร
- ตอนที่ 7: การตัดสินใจของเอริก้า
- ตอนที่ 8: ห้วงมรกดแห่งความทรงจำ
- ตอนที่ 9: นครใต้ราก
- ตอนที่ 10: ความจริงของสนิมสีคราม
- ตอนที่ 11: บทเพลงที่ถูกห้าม
- ตอนที่ 12: การกบฏของโกอา
- ตอนที่ 13: เพลงแห่งการเสียสละ
- ตอนที่ 14: วิญญาณแห่งต้นไม้
- ตอนที่ 15: ฟาสว่างที่เอสคาเดรีย
- ตอนที่ 16: รากฐานแห่งอนาคต

ตอนที่ 1

แสงแรกแห่งเอสคาเดรีย

แสงสีฟ้าครามของยามโพล้เพล้ค่อยๆ เลือนหายไปเบื้องหลัง
ม่านเมฆสีม่วง หลีกทางให้กับความมืดสีน้ำเงินเข้มที่ค่อยๆ คลี่คลายลง
มาปกคลุมผืนป่าหิมะเบื้องล่าง แต่เหนือชั้นยอดไม้ขึ้นไป ที่ซึ่งนคร
แห่งแสงเอสคาเดรียตั้งตระหง่านอยู่ ความมืดไม่เคยมีโอกาสดำเป็น
เจ้าของ

เอริก้าหายใจเข้าลึกๆ ขณะก้าวเท้าขึ้นบนสะพานเชือกเส้นสุดท้ายที่
เชื่อมระหว่างโซนเก็บตัวอย่างกับเขตที่อยู่อาศัยชั้นกลาง ฝ่าเท้าของ
เธอสัมผัสได้ถึงความหยาบของเส้นใยพืชสังเคราะห์ที่แข็งแรงราวกับ
เหล็กกล้า แต่ยังคงความยืดหยุ่นและนุ่มนวลพอให้รู้สึกถึงชีวิต ได้
สะพานเป็นห้วงอากาศเบื้องล่างที่ทอดยาวลงไปจนสุดลูกหูลูกตา เต็ม
ไปด้วยหมอกสีมรกตขลิบขอบด้วยแสงเรืองรองจากแมลงชีวภาพที่บิน
ว่อนอยู่ตามกิ่งก้านสาขา

กระเป๋าเป้ที่สะพายอยู่บนหลังหนักอึ้งไปด้วยหลอดเก็บพลังงานดิบที่
เธอเพิ่งเก็บมาจากชั้นล่างสุดของเขตหวงห้าม เธอสัมผัสได้ถึงความร้อน
แผ่วเบาที่เล็ดลอดออกมาจากหลอดแก้วใสเหล่านั้น เหมือนกับ
หัวใจที่ยังคงเต้นอยู่ แม้ว่าพลังงานที่บรรจุอยู่ภายในจะถูกจัดว่า "ไม่
เสถียร" และ "เป็นพิษ" ตามมาตรฐานของไกเอ็กก็ตาม

"กลับมาแล้วหรือ เอริก้า?"

เสียงทักทายดังก้องมาจากด้านบน เอริก้าเงยหน้าขึ้น ท่ามกลางแสงไฟ

สีเหลืองนวลจากโคมไฟพลังงานชีวภาพที่ห้อยระย้าเรียงรายไปตามกึ่ง
ก้านของบ้านต้นไม้ขนาดมหึมา เธอมองเห็นซินเธียเอนตัวลงมาจาก
ระเบียงชั้นสามของบ้านที่สูงที่สุดในโซนนี้ ผมสีเงินของหญิงสาวปลิว
ไสวตามสายลมเย็น ขณะที่มือสเรืองแสงบนราวระเบียงส่องประกาย
เป็นประกายระยิบระยับราวกับดวงดาวที่ร่วงหล่นลงมาบนโลก

"คะ ซินเธีย" เอรีก้าตะโกนตอบ พยายามมือขึ้นโบกทักทาย "วันนี้ไป
เก็บตัวอย่างที่ชั้นล่างมาคะ บริเวณเขตหวงห้าม"

คำว่า "เขตหวงห้าม" ทำให้รอยยิ้มของซินเธียห่อเหี่ยวลงเล็กน้อย เธอ
ขมวดคิ้วเป็นปมบางๆ ก่อนจะส่ายหน้า "นั่งหนูเอ๊ย วันหนึ่งแม่จะห้าม
ไม่ให้ลงไปจริงๆ นะ"

เอรีก้าหัวเราะเบาๆ แต่ในใจเธอรู้ว่าซินเธียพูดจริงจัง เธอเร่งฝีเท้าขึ้น
บันไดเวียนที่แกะสลักจากเนื้อไม้ทั้งท่อน บันไดแต่ละขั้นเรืองแสงอ่อนๆ
จากสารเรืองแสงชีวภาพที่ถูกเคลือบไว้ ช่วยให้การเดินทางในยาม
พลบค่ำเป็นไปอย่างปลอดภัย เมื่อเอรีก้าก้าวขึ้นมาถึงชานพักของบ้าน
ซินเธีย หญิงสาวก็ยื่นมือออกมาช่วยประคองเป้หนักๆ ของเธอ

"ไปล้างหน้าก่อนเถอะ" ซินเธียพูดพลางใช้ปลายนิ้วเช็ดคราบดินที่
เปื้อนอยู่บนแก้มของเอรีก้า "แล้วค่อยมาทานข้าว ฉันทำซุปเห็ดเรือง
แสงกับขนมปังเกสรไว้"

กลิ่นหอมของซูปเห็ดลอยโชนออกมาจากหน้าต่างบ้าน ทำให้น้ำลายของเอริก้าเอ่อท่วมปาก เธอรีบวิ่งไปยังอ่างล้างหน้าที่ห่างจากเปลือกไม้ขนาดใหญ่ ซึ่งมีน้ำใสไหลรินออกมาจากท่อไม้ไผ่ที่ต่อเชื่อมกับระบบหมุนเวียนน้ำของต้นไม้โลก

ขณะที่เอริก้ากำลังล้างหน้าอยู่ เสียงนุ่มทุ้มก็ดังขึ้นจากลำโพงขนาดเล็กรูปดอกไม้มือที่ซ่อนอยู่ใต้ชายคา

"เอริก้า... ยินดีต้อนรับกลับ"

ภาพโฮโลแกรมสีทองรูปต้นไม้เล็ก ๆ ค่อย ๆ ปรากฏขึ้นกลางอากาศเหนือโต๊ะอาหาร กิ่งก้านของมันแผ่ขยายออกเป็นลำแสงริ้วบางราวกับเส้นใยประสาทที่เชื่อมต่อทุกส่วนของบ้าน

"โกอา" เอริก้าหักท่าย พลางเช็ดหน้าให้แห้งด้วยผ้าฝ้ายเนื้อนุ่ม "วันนี้สบายดีไหมคะ"

"ระบบของเราทำงานได้อย่างสมบูรณ์แบบ ณ ขณะนี้" เสียงของเอไอประจำต้นไม้โลกตอบอย่างเป็นทางการ แต่แฝงด้วยความอบอุ่นที่ไม่ต่างจากผู้ดูแล "อย่างไรก็ตาม เราได้ทำการวิเคราะห์ตัวอย่างพลังงานที่คุณนำมาในครั้งนี้อย่างละเอียด และพบว่าค่าความเสถียรลดลงต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ปลอดภัยถึง 70 เปอร์เซ็นต์ นอกจากนี้ยังมีแนวโน้มที่จะเป็นพิษต่อระบบโครงพลังงานของชุมชนหากนำไปแปรรูป"

เอริก้าหยุดมือชะงัก ผ้าขนหนูค้างอยู่กลางอากาศ "เจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์?
แต่คราวที่แล้วมันก็แค่สามสิบกว่าๆ เท่านั้นเองนะคะ"

"ใช่แล้ว" ไกอาดตอบ "อัตราการเสื่อมสภาพของพลังงานดิบในชั้นล่าง
เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในช่วงสามเดือนที่ผ่านมา เราแนะนำให้คุณ
หยุดการเก็บตัวอย่างในพื้นที่ดังกล่าวเป็นการชั่วคราว"

ซินเธียที่กำลังตกขบใส่ขามไม้แกะสลักอยู่นิ่งไปครู่หนึ่ง ช้อนไม้ในมือ
หยุดเคลื่อนไหว "ฟังนะเอริก้า ไกอาไม่เคยพูดเกินจริง ถ้ามันบอกว่า
อันตราย..."

"แต่มันแหละคะซินเธีย" เอริก้าหันไปหาผู้หญิงที่เลี้ยงดูเธอมาด้วยแว
วตาจริงจัง "ยิ่งพลังงานเสื่อมเร็วเท่าไร เราก็คงต้องรู้ให้ได้ว่ามันเกิด
จากอะไร พลังงานที่เรากำลังใช้อยู่ทุกวันนี้ มันมาจากไหนกันแน่?
ทำไมถึงต้องมีเขตหวงห้าม? และทำไมถึงไม่มีใคร—"

"เอริก้า" ซินเธียวางช้อนไม้ลงกับโต๊ะ เสียงของเธออ่อนโยนแต่หนัก
แน่น "เรื่องนี้เราคุยกันก็ครั้งแล้วก็ไม่รู้ ชุมชนของเราอยู่บนต้นไม้โลก
มานับพันปี ทุกอย่างถูกออกแบบมาให้สมบูรณ์แบบแล้ว เราไม่
จำเป็นต้องไปยุ่งกับเบื้องล่าง"

"แต่ถ้าเราไม่รู้ว่าจะไร้อยู่ข้างล่าง แล้ววันหนึ่งทุกอย่างที่ 'สมบูรณ์แบบ'
นี้พังทลายลง เราจะทำยังไงล่ะคะ?"

ซินเธียถอนหายใจยาว ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของเธอแฝงไปด้วยบางสิ่ง
ที่เริ่กว่าอ่านไม่ออก — อาจเป็นความกังวล หรืออาจเป็นความทรงจำที่
เธอไม่เคยเล่าให้ใครฟัง "ไปนั่งกินข้าวก่อนเถอะ อาหารเย็นเย็นแล้ว"

เริ่กว่าครางในลำคอ แต่ก็ยอมทำตาม เธอดึงเก้าอี้ที่ทำจากรากไม้ถัก
ทอเข้ามานั่ง มือของเธอเอื้อมหยิบขนมซูปขึ้นมา กลิ่นหอมของเห็ด
เรืองแสงที่ผสมกับสมุนไพรป่าช่วยให้จิตใจที่วุ่นวายสงบลงได้บ้าง ซิน
เธียนั่งลงตรงข้ามเธอ หญิงสาวใช้เวลาสักครู่ในการจิบซูปอย่างเสียบๆ
ก่อนจะเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

"ไกอา" ซินเธียเรียก "แสดงแผนที่พลังงานของชุมชนหน่อยได้ไหม"

ภาพโฮโลแกรมเปลี่ยนจากต้นไม้เล็กๆ กลายเป็นแผนที่สามมิติของ
เอสคาเดรียทั้งหมด บ้านต้นไม้หลายร้อยหลังเรียงรายกันเป็นชั้นๆ ราว
กับเมืองโบราณที่ถูกยกขึ้นไปบนฟ้า เส้นแสงสีทองไหลเวียนไปตามลำ
ต้นและกิ่งก้าน เชื่อมต่อทุกจุดเข้าด้วยกันเป็นเครือข่ายที่ซับซ้อนและ
สวยงาม ที่โคนแผนที่ มีเส้นแสงสีน้ำเงินเข้มพุ่งลงไปที่พื้นดิน เจาะลึก
ลงไปจนถึงส่วนลึกที่แผนที่ไม่ได้แสดงรายละเอียด

"นี่คือระบบกรองพลังงานที่เราพูดถึง" ซินเธียใช้นิ้วแตะที่เส้นแสงสีทอง
"ต้นไม้โลกดึงพลังงานดิบจากแกนกลางของดาวเคราะห์ผ่านรากแก้ว
ที่ยังลึกกว่าสามสิบลิโลเมตร พลังงานเหล่านั้นถูกกรองและกลั่นผ่าน
เส้นใยนับล้านสายที่ไหลผ่านลำต้นของเรา ก่อนจะเปลี่ยนเป็นพลังงาน

สะอาดที่เราใช้ในชีวิตประจำวัน"

เอริก้ามองตามนิ้วของซินเธียด้วยความทึ่ง แม้จะเคยได้ยินคำอธิบายนี้หลายครั้งแล้ว แต่มันก็ยังทำให้เธอรู้สึกขนลุกทุกครั้ง "แล้วส่วนที่อยู่ลึกกว่านั้นล่ะคะ? ไตรากแก้วลงไป?"

ซินเธียนิ่งไปนาน จนเอริก้าคิดว่าเธอจะไม่ตอบ "ไม่มีอะไรเลย" ซินเธียพูดในที่สุด น้ำเสียงของเธอแผ่วเบาลง "ไตรากแก้วคือความว่างเปล่า ชั้นหินหลอมเหลวที่ร้อนระอุจนไม่มีสิ่งมีชีวิตใดอยู่รอดได้ ที่นั่นไม่ใช่ของเรา และไม่ใช่ของใครทั้งนั้น"

แต่เอริก้ารู้ว่าซินเธียกำลังโกหก เธอรู้เพราะเธอเคยได้ยินสิ่งที่ซินเธียไม่เคยบอก — เสียงเคาะแผ่วๆ จากไตรากในตอนกลางคืนที่เธอแอบลงไปนอนฟังอยู่คนเดียว เสียงที่ฟังดูเหมือนหัวใจดวงใหญ่กำลังเต้นอยู่ใต้พื้นดิน

คำคืนนั้น หลังจากทานอาหารเย็นและช่วยซินเธียล้างจานแล้ว เอริก้าก็แยกย้ายกลับบ้านของตัวเองที่อยู่ต่ำลงไปอีกชั้นหนึ่ง บ้านของเธอเล็กกว่า แต่ก็อบอุ่นไม่แพ้กัน มีหน้าต่างบานใหญ่ที่เปิดออกสู่หุบเขาเบื้องล่าง ทำให้เธอเห็นทะเลหมอกสีมรกตที่ขยับไหวรากับสิ่งมีชีวิตขนาดมหึมากำลังหายใจ

เธอนอนลงบนเตียงที่ทำจากฟองน้ำพิชแข็งนุ่มๆ ปลดปล่อยให้ร่างกายที่

อ่อนล้าหลังจากการเดินทางทั้งวันได้พักผ่อน คอมพิวเตอร์พลังงานชีวภาพ
เหนือศีรษะค่อยๆ หรี่แสงลงอัตโนมัติตามนาฬิกาชีวิตของเธอ เหลือ
เพียงแสงเรือนวลจากหน้าต่างที่สะท้อนมาจากคอมพิวเตอร์ของเพื่อนบ้าน

เอริก้าหลับตาลง

แต่การนอนหลับไม่มาเยือน

แทนที่จะเป็นความมืดและความสงบ เธอกลับได้ยินเสียงบางอย่าง เสียง
ที่แผ่วเบาราวกับลมหายใจ แต่ชัดเจนพอที่จะทำให้หัวใจของเธอเต้น
ไม่เป็นจังหวะ

“เอริก้า...”

เธอสะดุ้งตื่น ลืมตาขึ้นมองไปรอบๆ ห้องว่างเปล่า ไม่มีใครอยู่

“เอริก้า... ได้ยินไหม...”

เสียงนั้นดังขึ้นจากข้างล่าง—จากใต้พื้นห้อง จากใต้รากแก้วที่ยังลึกลง
ไปในความมืดมิด

มันเป็นเสียงกระซิบ

ไม่ใช่ภาษาที่เธอรู้จัก แต่เธอเข้าใจมันทุกคำ เหมือนกับว่าคำเหล่านั้น

ถูกสลักไว้ในสายเลือดของเธอตั้งแต่เกิด มันเป็นเสียงของผู้หญิงหรือผู้ชาย? เธอแยกไม่ออก มันเป็นเสียงของหลายคนี่พูดพร้อมกัน หรือเป็นเสียงของสิ่งมีชีวิตเพียงหนึ่งเดียวที่มีพันปีเสียง?

“มาหาเรา... ถึงเวลาแล้ว...”

เอริก้ากระโดดลงจากเตียงเท้าเปลา ฝ่าเท้าสัมผัสกับพื้นไม้เย็นเฉียบ เธอเดินไปที่หน้าต่าง มองลงไปในห้องลิเกเบื้องล่าง ที่ซึ่งหมอกสีมรกตหมุนวนอย่างเชื่องช้า ไต้หมอกนั้นมีบางอย่างเคลื่อนไหว แสงสีฟ้าเรืองรองวาบขึ้นราวกับฟ้าแลบใต้ดิน

เธอเคยได้ยินเสียงแปลกๆ มาก่อน—เสียงเคาะ เสียงหวีดร้องของลมที่พัดผ่านโพรงราก—แต่ไม่เคยมีเสียงไหนพูดกับเธอโดยตรง ไม่เคยมีเสียงไหนเรียกชื่อเธอ

“เอริก้า... ลูกของเรา... หลานของเรา... ผู้สืบทอด...”

มือของเธอสั่นเทา เธอกำขอบหน้าต่างไม้แน่นจนปลายนิ้วขาวซีด “ใคร?” เธอกระซิบกลับด้วยเสียงที่แทบจะไม่ใช่เสียง “ใครอยู่ข้างล่าง?”

ไม่มีการตอบกลับ

เพียงแค่แสงสีฟ้าค่อยๆ จางหายไปใต้ทะเลหมอก และเสียงกระซิบก็

เจ็บลง เหลือเพียงความเจ็บปวดของราตรีบนยอดไม้ที่ถูกครอบงำ
ด้วยเสียงจิ้งหรีดและสายลมอ่อนๆ

เอริก้าหายใจเอือกใหญ่ หัวใจของเธอเต้นรัวแรงจนได้ยินเสียงเลือดสูบ
ฉีดผ่านใบหู เธอหันกลับมามองบ้านของซินเธียที่อยู่สูงขึ้นไป ไฟใน
บ้านของหญิงสาวยังคงสว่างอยู่ แสดงว่าเธอยังไม่ได้นอน

เอริก้าจะต้องบอกซินเธีย

แต่บางสิ่งในสัญชาตญาณของเธอบอกว่า หญิงสาวที่เลี้ยงดูเธอมาจะ
ไม่เชื่อ หรือไม่ก็จะพยายามปกปิดมันอีกครั้ง เหมือนที่เธอเคยทำมา
ตลอดหลายปี

เอริก้าจึงตัดสินใจเก็บมันไว้เป็นความลับ—อย่างน้อยก็ในคืนนี้

เธอกลับมาบนเตียงอีกครั้ง แต่ตาเธอไม่ยอมหลับ เธอมองขึ้นไป
บนเพดานที่เรียงรายไปด้วยเส้นใยเรืองแสงของต้นไม้โลก มันเต้นเป็น
จังหวะสม่ำเสมอเหมือนกับชีพจรของสิ่งมีชีวิตขนาดมหึมาที่โอบกอด
ทุกชีวิตบนยอดไม้เอสกาดเรีย

แต่ใต้จังหวะการเต้นที่คุ้นเคยนั้น มีบางอย่างที่แตกต่างออกไป

มันเต้นเร็วกว่าเดิม

และลึกเข้าไปข้างในนั้น ไต่รากแก้วที่ขึ้นเรียบกว่าไม่มีอะไรเลย เอ
ริกาได้ยินเสียงหัวใจอีกดวงกำลังตอบกลับมา

จังหวะเดียวกัน

จังหวะเดียวกันเป๊ะ

เหมือนกับว่าต้นไม้โลกและสิ่งที่อยู่ใต้พื้นดินนั้นคือสิ่งเดียวกันที่ถูก
แบ่งแยกออกจากกันเมื่อนานมาแล้ว

และตอนนี้ มันกำลังเรียกหาส่วนที่หายไป

เอริก้าหลับตาลงในที่สุด เมื่อแสงแรกของรุ่งอรุณเริ่มส่องประกายผ่าน
ม่านใบไม้ แต่ในความฝันของเธอ เธอยังคงได้ยินเสียงกระซิบนั้น

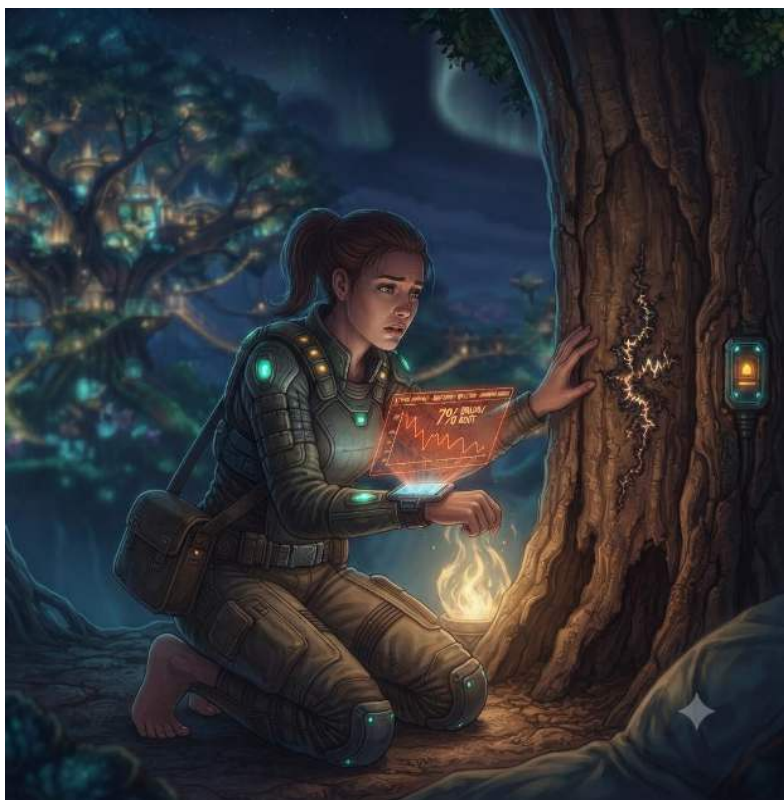
"มาหาเรา... เรายังมีชีวิตอยู่..."

และเป็นครั้งแรกในรอบพันปี ที่มีใครบางคนบนยอดไม้เอสกาดेरีย์เริ่ม
สงสัยว่า ความจริงที่ถูกบอกมาคือ "ความจริงทั้งหมด" นั้น อาจเป็น
เพียงเศษเสี้ยวของเรื่องราวที่ใหญ่กว่าที่ใครจะจินตนาการได้

จบตอนที่ 1

ตอนที่ 2

เสียงจากห้วงลึก

เอริก้าตื่นขึ้นกลางดึกด้วยความรู้สึกว่าโลกทั้งใบกำลังสั่นสะเทือน

ไม่ใช่แผ่นดินไหว ไม่ใช่ลมกรรโชกแรง—มันเป็นอะไรที่ละเอียดอ่อนกว่านั้น เหมือนกับจังหวะการเต้นของหัวใจที่ผิดเพี้ยนไปเล็กน้อยจนสมองรับรู้ได้โดยไม่รู้ตัว โคมไฟพลังงานชีวภาพเหนือศีรษะของเธอกระพริบแสงสีเหลืองนวลเป็นจังหวะกระตุก ครั้งหนึ่ง สองครั้ง แล้วก็ดับวูบลงอย่างสมบูรณ์

ความมืดทึบกลืนกินห้องเล็กๆ ของเธอ

เอริก้านั่งขึ้นบนเตียงอย่างรวดเร็ว หัวใจของเธอเต้นแรงจนได้ยินเสียงเลือดสูบฉีดในโพรงหู เธอเอื้อมมือไปที่ผนังด้านข้าง ปลายนิ้วสัมผัสกับเนื้อไม้ที่เรียบลื่นและอบอุ่น—แต่คราวนี้มันเย็นผิดปกติ เหมือนกับต้นไม้โลกกำลังหนาวสั่น

"เปิดไฟฉุกเฉิน" เธอกระซิบ

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"โกอา?" เธอเรียกเสียงดังขึ้น "โกอา ตอบฉันได้ไหม"

ความเงียบที่ตอบกลับมามันหนักอึ้งราวกับผ้าห่มตะกั่ว โกอาไม่เคยเงียบ โกอาคอยฟังอยู่ตลอดเวลา รู้ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชุมชน ตั้งแต่

การร้องไห้ของเด็กทารกไปจนถึงการหายใจของคนชราที่กำลังจะจากไป แต่ตอนนี้... ไม่มีอะไรเลย

เอริก้ากระโดดลงจากเตียง ผ่าเท้าเปล่าสัมผัสกับพื้นไม้เย็นเฉียบจนแทบจะเย็นชา เธอคลำทางไปยังหน้าต่างด้วยความคุ้นเคย แม้ในความมืดมิด เธอก็รู้ว่าก้าวไหนมีไม้กระดานหลวม ก้าวไหนต้องเสียง เพราะเธอใช้ชีวิตในบ้านนี้มาตั้งแต่จำความได้

เมื่อเปิดบานหน้าต่างออก แสงจากภายนอกทำให้เธอต้องหรี่ตาลง

ทั่วทั้งนครเอสคาเดรียกำลังสั่นไหว

โคมไฟพลังงานชีวภาพตามบ้านต้นไม้ทุกหลังกำลังกระพริบเป็นจังหวะเดียวกัน ราวกับถูกควบคุมโดยสัญญาณลึกลับบางอย่าง แสงสีเหลืองนวลที่เคยให้ความรู้สึกรอบอุ่นและปลอดภัย กลับกลายเป็นแสงกระพริบเย็นชาที่ทำให้ขนลุกไปทั้งตัว เส้นใยแก้วนำแสงที่เดินร้อยไปตามกิ่งก้านและสะพานเชือกเปล่งประกายเป็นสีน้ำเงินเข้มสลับกับสีแดงเลือดนก เหมือนกับเส้นเลือดที่กำลังเต้นระรัวด้วยความเจ็บปวด

และเบื้องล่าง ใต้ทะเลหมอกสีมรกตที่เคยนิ่งสงบ มีแสงสีฟ้าลุกโชนเป็นรัวคลื่นราวกับพายุใต้พิภพกำลังก่อตัว

เสียงกระซิบนั้นกลับมาแล้ว

"เอริก้า... พวกเรา... กำลังจะตาย..."

เธอเบือนหน้าหนีจากหน้าตาจ รวากับว่าเสียงนั้นจะมองเห็นเธอ มือของเธอกำขอบหน้าต่างแน่นจนปลายนิ้วขาวโพลน "ใครกันแน่?" เธอถามด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ "บอกฉันที ใครอยู่ข้างล่าง?"

ไม่มีคำตอบ มีเพียงแสงสีฟ้าที่จางหายไปตามลำดับ และโคมไฟพลังงานชีวภาพทั่วทั้งเมืองก็ค่อยๆ กลับมาสว่างอีกครั้ง หนึ่งดวง สองดวง สามดวง—เหมือนกับไฟที่ถูกจุดขึ้นทีละเล่มในวัดเก่าแก่

แล้วเสียงของไกเอก็ดังขึ้นอย่างกะทันหัน

"ระบบพลังงานหลักกลับมาทำงานได้ตามปกติ" เสียงนุ่มนวลของเอไอต้นไม้อัลกอริทึมดูราบเรียบราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น "ตรวจพบความผิดปกติในช่วงเวลา 02:47:23 ถึง 02:52:11 สาเหตุ: อยู่ระหว่างการวิเคราะห์"

"ไกอา!" เอริก้าตะโกนออกไปทั้งที่ยังยืนอยู่หน้าหน้าต่าง "เกิดอะไรขึ้น? ทำไมไฟถึงดับ? แล้วทำไมคุณถึงหายไป?"

"เราอยู่ที่นั่นตลอดเวลา เอริก้า" ไกอ้าตอบ แต่มีอะไรบางอย่างในน้ำเสียงของมันที่ฟังดู... ระมัดระวังเกินไป "เราเพียงแต่ทำการรีบูตระบบย่อยเพื่อตอบสนองต่อความผิดปกติ การทำงานของเราไม่เคยหยุดชะงัก"

"คุณพูดไม่จริง" เอริก้ากัดฟัน "ฉันเรียกคุณตั้งหลายครั้ง แต่คุณไม่ตอบ"

ไกอาสียบไปชั่วขณะ ซึ่งนานเกินกว่าที่เอไอที่ทำงานด้วยความเร็วแสงควรจะสียบ "อาจเป็นเพราะสัญญาณรบกวนจากพายุลูกเห็บในชั้นบรรยากาศชั้นบน" มันตอบในที่สุด "เราแนะนำให้คุณกลับเข้านอนและพักผ่อน พรุ่งนี้เป็นวันใหม่"

เอริก้าหัวเราะแห้งๆ ในลำคอ "พายุแม่เหล็ก? ไกอา บ่นยอดไม้เอสคาเดรียไม่มีพายุแม่เหล็กมาถึงได้เพราะป่าไม้ปกคลุมทุกชั้น คุณคิดว่าฉันโง่หรือไง"

ไกอ่าไม่ตอบ

และนั่นคือคำตอบที่ชัดเจนที่สุดที่เอริก้าเคยได้รับจากเอไอต้นไม้โลกในรอบสิบแปดปีที่เธอมีชีวิตอยู่

รุ่งเช้า เอริก้าไม่รอให้ซินเธียมาเรียก เธอเดินขึ้นบันไดเวียนไปยังบ้านของหญิงสาวด้วยฝีเท้าเร่งรีบ คราบดินและหญ่อยังติดอยู่ที่ตัวเพราะเธอไม่ได้อาบน้ำตั้งแต่คืนที่ผ่านมา แต่เธอไม่สนใจ

"ซินเธีย!" เธอเคาะประตูอย่างหนัก "ซินเธีย ตื่นยัง?"

ประตูเปิดออกก่อนที่มือเธอจะเคาะรอบที่สอง ชินเธียยืนอยู่ตรงหน้า ด้วยชุดนอนสีเขียวยาวอ่อน ผมสีเงินของเธอถูกมัดไว้เป็นหางม้าหลวมๆ รอยย่นบนหน้าผากบ่งบอกว่าเธอไม่ได้นอนหลับเต็มอิ่มเช่นกัน

"เอริก้า ฉันรู้ว่าคุณจะมา" ชินเธียพูดเสียงแหบ "เข้ามาสิ"

ห้องนั่งเล่นของชินเธียเต็มไปด้วยแผงข้อมูลโฮโลแกรมลอยอยู่กลางอากาศ ไกอาส่งกราฟและตัวเลขมากมายที่เอริก้าไม่เข้าใจ แต่สิ่งหนึ่งที่เธอเข้าใจได้คือตัวเลขสีแดงขนาดใหญ่ที่อยู่ตรงกลางจอ:

ค่าพลังงานราก : ลดลง 7.02%

"เจ็ดเปอร์เซ็นต์" เอริก้าอ่านออกเสียง เสียงของเธอสั้น "เมื่อคืนมันลดลงเจ็ดเปอร์เซ็นต์ในเวลาไม่ถึงห้านาที"

"โซ" ชินเธียพยักหน้า เธอเดินไปที่โต๊ะไม้ขนาดใหญ่ที่เรียงรายไปด้วยถ้วยชาและเอกสารโบราณที่เขียนด้วยลายมือที่ชัดเจน "ไกอ่าไม่สามารถหาสาเหตุได้ ระบบกรองพลังงานทำงานเป็นปกติ ไม่มีการรั่วไหล ไม่มีการปนเปื้อน พลังงานลดลงอย่างลึกลับแล้วก็กลับคืนมาอย่างรวดเร็วภายในเวลาเพียง..."

"สถานที่ที่สืบทอดวินาที" ไกอ่าเสริมเสียงเรียบ "เป็นความผิดปกติที่เราไม่เคยบันทึกได้มาก่อนในประวัติศาสตร์การทำงานของเร"

เอริก้าก้าวเข้าไปในห้อง มือของเธอวางบนพนักเก้าอี้ไม้ที่แคสสิกเป็น ลวดลายเก๋าวลย์ "แล้วซินเธียคิดว่ามันคืออะไร? ไม่ใช่พายแหมเหล็ก แนนอน เพราะไกอ่าเพิ่งบอกว่ามันไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน"

ซินเธียหันมามองเธอด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก หญิงสาวใช้เวลาสักครู่ ในการจิบชาสมุนไพรจากถ้วยไม้ก่อนจะตอบ "ธรรมชาติของต้นไม้ โลกนั้นซับซ้อนกว่าที่พวกเราเข้าใจ มันมีชีวิต มีความรู้สึก มี... จังหวะ ของมันเอง การเปลี่ยนแปลงของพลังงานอาจเป็นเพียงการปรับตัวของ ต้นไม้ต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศ หรืออาจเป็น..."

"อาจเป็นอะไร?"

"...อาจเป็นสัญญาณ" ซินเธียพูดเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยิน "สัญญาณ จากส่วนลึก"

ก่อนที่เอริก้าจะได้ถามต่อ ไกอ่าส่งเสียงแฉ่งเตือนดังขึ้น "ตรวจพบ ความผิดปกติอีกครั้งในชั้นเปลือกไม้ชั้นในสุด ทางเข้าหลักของราก แก้ว โชน 7"

เอริก้าและซินเธียมองหน้ากัน

"พาฉันไป" เอริก้าพูดอย่างเด็ดขาด

โซน 7 เป็นหนึ่งในจุดเชื่อมต่อหลักระหว่างชุมชนกับระบบรากของต้นไม้โลก ตั้งอยู่ต่ำกว่าชั้นที่อยู่อาศัยปกติไปประมาณห้าสิบเมตร ใกล้กับเขตหวงห้ามที่เริ่ก้าเพิ่งไปเก็บตัวอย่างเมื่อวานนี้

การเดินทางลงมาที่นี่ด้วยลิฟต์รอกไม้ที่ใช้พลังงานจากแรงโน้มถ่วงทำให้เริ่การรู้สึกเหมือนกำลังเดินทางกลับสู่ยุคอดีต กำแพงไม้ที่เรียงรายไปด้วยรอยแกะสลักโบราณและลายเซ็นของผู้คนที่จากไปนานแล้วบอกเล่าเรื่องราวที่ไม่มีใครสอนในโรงเรียน

"ที่นี่คือคลังเก็บรากเก่า" ชินเธียอธิบายขณะที่ประติมากรรมเปิดออก "สมัยก่อน ผู้คนใช้พื้นที่นี้เป็นที่ทำพิธีกรรมและบำรุงรักษาระบบกรองพลังงาน แต่หลังจากเกิด 'เหตุการณ์รากลึก' ร้อยปีที่แล้ว ทุกอย่างก็ถูกปิดและทิ้งร้าง"

เริ่ก้าอยากถามว่า "เหตุการณ์รากลึก" คืออะไร แต่น้ำเสียงของชินเธียบอกให้เธอรู้ว่าไม่ใช่เวลาที่เหมาะสม

ทางเดินที่นำไปสู่เปลือกไม้ชั้นในสุดแคบและมีมิติ มีเพียงแสงจากตะเกียงมือที่ชินเธียพกมาเท่านั้นที่ช่วยนำทาง กลิ่นอับของความชื้นและดินผสมกับกลิ่นหอมหวานของเรซินต้นไม้โบราณพุ่งไปทั่ว

แล้วเริ่ก้าก็เห็นมัน

บนเปลือกไม้ชั้นในสุด—ส่วนที่ใกล้กับแก่นของต้นไม้โลกมากที่สุด—
มีรอยไหม้ประหลาดปรากฏอยู่

ไม่ใช่รอยไฟไหม้ธรรมดา มันเป็นรอยที่ถูกสร้างขึ้นด้วยความตั้งใจ
เป็นลวดลายที่ประกอบด้วยเส้นโค้งและจุดเรียงกันเป็นวงกลมซ้อนกัน
หลายชั้น คล้ายกับวงก้นหอยของกาแล็กซีหรือคลื่นเสียงที่ถูกบันทึกไว้
บนผิวไม้ แต่มันถูกเผาไหม้ด้วยพลังงานที่ร้อนจัดจนเนื้อไม้กลายเป็น
ถ่านสีดำมันวาว รวกับว่าใครบางคน—หรือบางสิ่ง—ใช้ความร้อน
จากภายในต้นไม้ในการวาดภาพนี้

เริ่กย้ายตะเกียงขึ้นใกล้ๆ เพื่อดูรายละเอียด หัวใจของเธอหยุดเต้นไป
วินาทีหนึ่ง

ลวดลายนั้น... เธอเคยเห็นมันมาก่อน

ในความฝันเมื่อคืนนี้

และบนเครื่องรางเก่าแก่ของซินเธีย

"นี่คืออะไร?" เริ่กถามด้วยเสียงที่แห้งผาก "ซินเธีย คุณรู้ใช่ไหมว่า
มันคืออะไร"

ซินเธียยืนนิ่งอยู่ห่างออกไปสามก้าว ใบหน้าของหญิงสาวซีดเซียวใน

แสงตะเกียง ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของเธอจับจ้องไปที่รอยไหม้ราวกับว่า เธอเห็นผีของคนที่เธอรัก

"ตราประสาน" ชินเรียกระชิบ "มันคือตราประสาน"

"ตราประสาน? มันหมายความว่าอะไร?"

ชินเรียไม่ตอบทันที เธอค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้รอยไหม้ มือของเธอ ยกขึ้นอย่างสั่นเทา ปลายนิ้วแตะต้องรอยดำที่ยังคงอุ่นอยู่ราวกับเพิ่งถูกเผาเมื่อไม่กี่นาที่ที่ผ่านมา

"ตราประสานคือ... สื่อกลาง" ชินเรียพูดอย่างยากลำบาก "สื่อกลาง ระหว่างต้นไม้อัลโลกกับมนุษย์ในยุคแรกเริ่ม ก่อนที่ทุกคนจะอพยพขึ้นมา อยู่บนยอดไม้ มนุษย์และต้นไม้อัลโลกเคยสื่อสารกันผ่านตรานี้ มันเป็น ภาษาที่ไม่มีคำพูด เป็นเสียงสะท้อนที่อยู่เหนือเสียง"

เอริก้าขมวดคิ้ว "แต่โกอากลับบอกว่าไม่มีประวัติศาสตร์ใดเกี่ยวกับ เรื่องนี้ในระบบข้อมูล"

ชินเรียหันมามองเอริก้าด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน "เพราะโกอาถูกตั้งโปรแกรมให้ลบมันออกไป หลังจากเหตุการณ์รากลึก ผู้ที่อยู่บนยอดไม้ตัดสินใจว่า เราไม่ควรสื่อสารกับส่วนลึกอีกต่อไป มันอันตรายเกินไป"

"อันตราย? อันตรายยังไง?"

ซินเธียมัมปากแน่น "เพราะเมื่อเราสื่อสารกับต้นไม้โลกผ่านตรา
ประสาน เราจะได้ยินเสียงของทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ใต้รากแก้ว—ทั้งเสียง
ของต้นไม้เอง เสียงของพลังงาน เสียงของ... พวกมัน"

"พวกมัน? พวกมันคือใคร?"

คำถามของเริก้าหายไปใ้อากาศ ซินเธียไม่ตอบ เธอเพียงแต่มอง
รอยไหม้ตราประสานบนเปลือกไม้ด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความกลัว
และความโหยหา

แล้วเริก้าก็ได้ยินมันอีกครั้ง

เสียงกระซิบจากใต้ราก

แต่ครั้งนั้นไม่ใช่เสียงเรียกชื่อเธอ มันเป็นเสียงของหลายร้อย หลาย
พันเสียงที่พูดพร้อมกันเป็นคอรัสอันน่าสะพรึงกลัว

"ตราประสาน... ถูกเปิดอีกครั้ง... ผู้พิทักษ์คนใหม่ได้ถือกำเนิด..."

เริก้าก้าวยถอยหลังหนึ่งก้าว "ซินเธีย คุณได้ยินไหม"

"ไต่ยืนอะไร?"

"เสียงนั้น! เสียงที่ดังมาจากใต้พื้น! มันกำลังพูดถึงตราประสาณ!"

ซินเธียมองหน้าเอริก้าด้วยความสับสนและหวาดกลัว "เอริก้า... ไม่มีเสียงอะไรทั้งนั้น"

"มี!" เอริก้าตะโกน เธอชี้ลงไปใต้พื้น "มันดังมาจากข้างล่าง! มันเรียกฉัน! มันบอกว่าคุณคือ—"

เธอหยุด

คำพูดที่เธอไต่ยืนนั้นยังคงก้องอยู่ในหัว

"ผู้พิทักษ์คนใหม่"

เอริก้ามองดูมือของตัวเอง แล้วมองไปที่รอยไหม้บนเปลือกไม้ แล้วมองไปที่ซินเธียที่กำลังมองเธอด้วยสายตาที่ซับซ้อนราวกับพายุ

"ซินเธีย" เอริก้าพูดเสียงแหบไม่ดัง "ตราประสาณนี้... มันคือภาษาไซไหม? มันคือภาษาที่มีไว้สำหรับใครบางคนโดยเฉพาะ"

ซินเธียหลับตาลง หายใจเข้าลึกๆ และเมื่อเธอลืมตาขึ้นใหม่ น้ำตาไหล

อาบแก้มของหญิงสาว

"มันคือภาษาของสายเลือดของฉัน" ชินเรียกระซิบ "สายเลือดของผู้พิทักษ์รัก"

เอริก้าหน้าซีด "คุณหมายความว่า..."

"เอริก้า" ชินเอื้อมด้วยเสียงที่แตกสลาย "ฉันไม่ใช่คนที่เลี้ยงดูคุณ
ฉันเป็นแค่คนที่ปกป้องคุณ ฉันเป็นผู้พิทักษ์รักคนสุดท้ายของต้นไม้
โลก... จนกระทั่งคุณเกิดมา"

ลมเย็นพัดผ่านโซน 7 ทำให้แสงตะเกียงของพวกเขาสั่นไหว รอยตรา
ประสาบบนเปลือกไม้เปล่งแสงสีฟ้าอ่อนวูบหนึ่ง แล้วดับลง

และภายใต้พื้นดินลึกนับไม่ถ้วน เสียงกระซิบนั้นหวั่นไหวอย่างแผ่วเบา

"ถึงเวลาแล้ว... ลูกของเรา... ถึงเวลาแล้วที่เราจะได้กลับมา..."

ชินเอื้อมมือของเอริก้าไว้แน่น ดวงตาของหญิงสาวเต็มไปด้วยน้ำตา
และความกลัว

"ลูก" เธอกระซิบ "คุณต้องรู้ความจริงทั้งหมด แต่ก่อนอื่น คุณต้อง
สัญญากับฉัน"

"สัญญาอะไร?"

"สัญญาว่าคุณจะไม่ลงไปไหน" ชินเรียพูดน้ำเสียงเข้ม "สัญญาว่าคุณจะไม่ไปหาเสียงนั้น ไม่ว่ามันจะเรียกคุณมากแค่ไหนก็ตาม เพราะถ้าคุณลงไป..."

"ถ้าฉันลงไปแล้ว?"

ชินเรียจ้องมองเข้าไปในดวงตาสีน้ำตาลเข้มของเอริก้า ซึ่งเป็นดวงตาเดียวกันกับที่เธอเห็นในกระจกทุกเช้า เป็นดวงตาที่สืบทอดมาจากแม่ของเธอ และแม่ของแม่เธอ และย้อนกลับไปจนถึงรุ่นแรกที่เคยเหยียบย่างลงบนพื้นดินนี้

"...ถ้าคุณลงไป คุณจะไม่ได้กลับมาอีกเลย" ชินเรียพูด "เพราะเบื้องล่างไม่ใช่ที่ว่างเปล่า มันคือที่ที่บรรพบุรุษของเราถูกทิ้งไว้ มันคือที่ที่ความจริงถูกฝังไว้พร้อมกับพวกเขา"

เอริก้ายืนอยู่ตรงนั้น ท่ามกลางความมืดและความเย็นของโซน 7 มือของเธอยังอุ่นจากรอยไหม้ตราประสานที่เธอเพิ่งสัมผัส หัวใจของเธอเต้นเป็นจังหวะเดียวกันกับเสียงจากใต้พื้นดิน

และในคืนนั้น ขณะที่ทั้งเอสคาเดรียหลับใหลไปกับจังหวะการเต้นของต้นไม้โลกที่กลับมาเป็นปกติ เอริก้านั่งอยู่บนเตียงด้วยดวงตาที่เบิก

กว้าง

เธอรู้แล้วว่าเธอจะทำอะไร

เธอจะลงไป

ไม่ว่าซินเธียจะห้ามแค่ไหน ไม่ว่าโกอาจะขอให้ระบบช่วยชีวิตทำงาน
ไม่ว่าเสียงจากห้วงลึกจะพูดอะไรก็ตาม

เธอต้องรู้ความจริง

เพราะเสียงนั้นเรียกเธอด้วยชื่อ

และเธอรู้สึกในใจลึกๆ ว่า มันคือครอบครัวของเธอ

จบตอนที่ 2

ตอนที่ 3

ภาพวาดในความมืด

สามวันผ่านไปนับตั้งแต่คืนที่เสียงจากห้วงลึกเรียกชื่อเอริก้า

สามวันที่เธอทำตัวเหมือนคนปกติ—ตื่นนอน กินอาหาร ไปทำงานที่ศูนย์วิจัยพลังงานชีวภาพ พูดคุยกับเพื่อนบ้าน ทักทายซินเธียรากับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ในแต่ละคืน เมื่อดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าและแสงสีเหลืองนวลของโคมไฟพลังงานชีวภาพเริ่มส่องประกายทั่วเอสคาเดรีย เอริก้าก็นั่งอยู่บนเตียงด้วยดวงตาที่เบิกกว้าง ฟังเสียงกระซิบที่ดังมาจากใต้พื้นดิน

มันไม่ได้เรียกเธอทุกคืน

แต่มันรอเธออยู่เสมอ

"เอริก้า... เรายังรออยู่..."

คืนที่สาม เอริก้าตัดสินใจ

เธอจะต้องลงไปให้ถึงโคนต้นไม้โลก ไม่ใช่แค่เขตหวงห้ามชั้นบนที่เธอเคยเก็บตัวอย่าง แต่คือส่วนที่ลึกที่สุด—บริเวณที่รากแก้วของต้นไม้โลกโผล่พื้นดินและทอดตัวลงสู่ความมืดมิดที่ไม่มีใครเคยเห็นมาก่อนในรอบพันปี

เธอจึงทำสิ่งที่เธอไม่เคยทำมาก่อน: เธอโกหกซินเธีย

"พรุ่งนี้ฉันจะไปเก็บตัวอย่างที่โชนตะวันออกเฉียงเหนือค่ะ" เอริก้าพูด ขณะทานอาหารเย็นที่บ้านของซินเธียในเย็นวันนั้น "ได้ยินมาว่ามีสายพันธุ์มอสเรืองแสงชนิดใหม่เกิดขึ้น เขตนั้นปลอดภัยกว่าเขตหวงห้ามมาก"

ซินเธียมองเธอด้วยแววตาที่หึ่งอ่อนโยนและรอบคอบ เธอใช้เวลาสักครู่ในการเคี้ยวอาหารก่อนจะตอบ "ระวังตัวด้วยล่ะ แม้แต่โชนตะวันออกเฉียงเหนือก็ยังมีสัตว์ดัดแปลงพันธุกรรมหลงเหลืออยู่จากยุคก่อนการอพยพ"

"ค่ะ" เอริก้าตอบ พยายามไม่ให้เสียงของเธอสั่น "ฉันจะระวัง"

คืนนั้น หลังจากแน่ใจว่าซินเธียปิดไฟในบ้านและเข้านอนแล้ว เอริก้าก็กลับไปที่บ้านของตัวเอง เธอหยิบกระเป๋าเป้ที่เตรียมไว้อย่างแอบๆ ออกจากใต้เตียง—ภายในนั้นมีตะเกียงพลังงานชีวภาพแบบพกพา มีดตัดกิ่ง เชือกใยสังเคราะห์ที่แข็งแรงพอจะรับน้ำหนักคนได้ กล้องบันทึกภาพขนาดเล็ก และขวดเก็บตัวอย่างเปล่าอีกหกใบ

สิ่งสุดท้ายที่เธอหยิบคือเครื่องรางเก่าแก่ของซินเธีย—อันที่เธอขโมยมาจากโต๊ะทำงานของหญิงสาวเมื่อสองวันก่อน

มันทำจากเนื้อไม้สีดำมันวาวคล้ายออบซิเดียน มีลายแกะสลักเป็นวงก้นหอยซ้อนกันหลายชั้น คล้ายกับตราประสานที่เธอเห็นบนเปลือกไม้

ในโซน 7 แต่มันตรงที่ตรงกลางของเครื่องรางนี้มีอักขรมณีสีเขียวขนาดเท่าเล็บมือฝังอยู่ มันเปล่งแสงอ่อนๆ ในความมืดราวกับหัวใจของสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กที่ยังคงเต้นอยู่

เอริก้าสวมมันรอบคอ แล้วซ่อนมันไว้ใต้เสื้อผ้า

"ขอโทษนะซินเธีย" เธอกระซิบในความมืด "แต่ฉันต้องรู้ความจริง"

เวลาเที่ยงคืน เอริก้าออกจากบ้าน

เอสคาเดรียในยามราตรีเป็นเมืองที่เงียบสงบผิดปกติ เสียงของใบไม้ไหวตามลมและเสียงจิ้งหรีดจากชั้นป่าด้านล่างเป็นเพียงสิ่งเดียวที่ก้องอยู่ในหุบเขา คอมพิวเตอร์งานชีวภาพบนบ้านต้นไม้ทุกหลังถูกห่อหุ้มแสงลงเหลือเพียงแสงนวลๆ คล้ายดวงดาวที่กระจัดกระจายอยู่ตามกิ่งก้าน

เอริก้าเดินผ่านสะพานเชือกและทางเดินที่เชื่อมระหว่างบ้านต่างๆ อย่างเงียบกริบ เธอรู้เส้นทางนี้ดีเพราะเธอเคยลงไปเก็บตัวอย่างในเขตหวห้ามหลายครั้ง แต่ครั้งนี้เธอจะไม่หยุดที่ชั้นหวห้าม เธอจะมุ่งตรงไปยังโคนต้นไม้โลกที่อยู่ต่ำกว่าทุกชั้นที่เคยมีคนเหยียบย่าง

ทางลงสู่เบื้องล่างเริ่มต้นที่ประตูไม้บานใหญ่ที่ถูกปิดตายด้วยกุญแจชีวภาพ ซึ่งจะเปิดได้เฉพาะกับรหัสดีเอ็นเอของคณะกรรมการบริหาร

ชุมชนเท่านั้น แต่เธอก็รู้ว่ายังมีทางลับอยู่อีกทาง—ทางที่เธอค้นพบ
โดยบังเอิญเมื่อตอนเป็นเด็ก

เธอเดินไปยังด้านหลังของลิฟต์รอกเกอร์ในโซน 7 ซึ่งถูกทิ้งร้างมานาน
หลายทศวรรษ ที่นั่นมีแผ่นไม้กระดานหลวมๆ ซ่อนอยู่ใต้กองมอสแห้ง
เมื่อเธอเลื่อนมันออก หลุมดำที่มีดสนิหก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า กลิ่นอับ
ของดินและรากไม้โบราณพวยพุ่งออกมาอย่างหนักหน่วงจนเธอต้อง
เบือนหน้าหนี

นี่คือบันไดเวียนเก่าแก่ที่สร้างขึ้นตั้งแต่ยุคแรกเริ่มของการตั้งถิ่นฐาน
บนยอดไม้ มันถูกปิดไว้เมื่อนานมาแล้วเพราะคณะกรรมการบริหาร
ชุมชนเห็นว่ามันไม่ปลอดภัย แต่สำหรับเธอก็ในคืนนี้ มันคือประตูสู่
ความจริง

เธอหยิบตะเกียงพลังงานชีวภาพออกจากกระเป๋าเป้และเปิดมัน แสงสี
เหลืองนวลส่องลงไปหลุมดำ เผยให้เห็นบันไดไม้ที่ผุพังบางส่วนและ
มีรอยแตกร้าวไปทั่ว แต่โครงสร้างหลักยังคงแข็งแรงพอที่จะรองรับ
น้ำหนักของเธอได้

เธอก็หายใจเข้าลึกๆ แล้วก้าวลงไป

ชั้นบันไดแรกทำให้เกิดเสียงเอี๊ยดอ๊าดดังสนั่นในความเงียบ เธอ
หยุดชะงักและรอฟังเสียงตอบรับจากด้านบน แต่ทุกอย่างยังคงสงบ เธอ

จึงก้าวต่อไป

ลงไปเรื่อยๆ

ชั้นที่สิบ สามสิบ ห้าสิบ

อากาศเริ่มเย็นและชื้นขึ้นเรื่อยๆ สิบชั้น ความหนาแน่นของออกซิเจน ลดลงเล็กน้อยจนเริ่ก้าวรู้สึกเวียนหัว แต่เธอไม่หยุด เธอใช้มือข้างหนึ่ง จับราวบันไดที่ทำจากรากไม้กลมๆ ขดกันเป็นเกลียว ส่วนอีกข้างหนึ่ง ถือตะเกียงนำทาง

ผนังรอบๆ ตัวเธอเริ่มเปลี่ยนไปจากไม้เรียบของชั้นบนเป็นเนื้อรากที่ หยาบกร้านและขรุขระ มีเส้นใยสีน้ำตาลแดงไหลไปมาทั่วทุกตารางนิ้ว ราวกับเส้นเลือดของสิ่งมีชีวิตขนาดมหึมา เริ่ก้าวรู้สึกได้ถึงการสั่นไหว แผ่วเบาที่ส่งผ่านจากราวบันไดมาสู่ฝ่ามือของเธอ—จังหวะการเต้น ของหัวใจต้นไม้โลก ที่เบาลงและช้าลงเรื่อยๆ ยิ่งเธอลงไปลึกเท่าไร

ณ ชั้นที่หนึ่งร้อยยี่สิบสาม บันไดสิ้นสุดลง

เริ่ก้าวยืนอยู่บนพื้นดิน

เป็นครั้งแรกในรอบสิบแปดปีที่เริ่ก้าวรู้สึกถึงพื้นแข็งใต้ฝ่าเท้า มันไม่ใช่ไม้ ไม่ใช่เส้นใยสังเคราะห์ ไม่ใช่โครงสร้างที่มนุษย์สร้างขึ้น—มันคือดิน

จริงๆ ดินสีดำชั้นที่เต็มไปด้วยกลิ่นของแร่ธาตุและความเก่าแก่ที่สะสมมานับพันปี

เธอคุกเข่าลงและวางมือบนพื้น ความรู้สึกนั้นแปลกประหลาดจนน้ำตาเอ่อล้นขอบตา—มันคือการเชื่อมต่อโดยตรงกับดาวเคราะห์ที่เธอเกิดมา แต่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน

"นี่คือที่ที่เราทั้งไว้" เธอกระซิบ "นี่คือพื้นดินที่แท้จริง"

ตะเกียงของเธอส่องไปรอบๆ เผยให้เห็นพื้นที่กว้างใหญ่ใต้โคนต้นไม้โลก—ห้องใต้ดินขนาดมหึมาที่ถูกสร้างขึ้นจากรากแก้วที่แผ่ขยายออกไปทุกทิศทาง รากแต่ละเส้นมีขนาดใหญ่เท่าลำตัวของบ้านต้นไม้ชั้นกลาง กำแพงของห้องนี้คือผนังรากที่อัดแน่นกันเป็นชั้นหนาหลายสิบเมตร บางจุดมีน้ำเลี้ยงสีฟ้าใสซึมออกมาเป็นหยดๆ และเรืองแสงในความมืดราวกับน้ำตาของโลก

แต่สิ่งที่ทำให้เอริก้าหยุดหายใจคือภาพที่ปรากฏอยู่บนผนังรากทุกด้าน

ภาพเขียนโบราณ

พวกมันถูกวาดด้วยสีที่ทำจากแร่ธาตุและน้ำเลี้ยงต้นไม้ผสมกัน สีสียังคงสดใสแม้เวลาจะผ่านไปเป็นพันปี ภาพเหล่านั้นบอกเล่าเรื่องราวที่

ไม่เคยถูกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ของเอสคาเดรีย

เอริก้าเดินเข้าไปใกล้ภาพแรกด้วยใจที่เต้นรัว

มันเป็นภาพของต้นไม้โลกหลายต้น—ไม่ใช่แค่ต้นเดียว แต่อย่างน้อย
ห้าต้นที่ตั้งเรียงรายกันไปตามภูมิประเทศ ต้นไม้แต่ละต้นสูงเสียดฟ้า กิ่ง
ก้านของมันแผ่ขยายออกไปจนแทบจะสัมผัสกัน เกิดเป็นโครงสร้าง
คล้ายหลังคาขนาดมหึมาที่ปกคลุมทั่วทั้งภูมิประเทศ

ใต้ต้นไม้เหล่านั้น มีมนุษย์ตัวเล็กๆ กำลังทำงานร่วมกัน บ้างก็ปีนป่าย
อยู่บนกิ่งก้าน บ้างก็ขุดดินอยู่ที่โคนต้น บ้างก็ยืนเรียงกันเป็นแถวรอบ
ลำต้นราวกับกำลังทำพิธีกรรมบางอย่าง

เอริก้าขยับไปยังภาพถัดไป

ภาพนี้แสดงให้เห็นต้นไม้โลกทั้งห้าต้นที่เชื่อมโยงกันด้วยเส้นแสงสีทอง
ที่ทอดยาวจากยอดหนึ่งไปยังอีกยอดหนึ่ง ก่อตัวเป็นเครือข่ายที่
ซับซ้อนราวกับใยแมงมุมขนาดยักษ์ ใต้พื้นดิน เส้นแสงเดียวกันนี้ไหล
ลงไปตามรากแก้วและเชื่อมต่อกันที่จุดศูนย์กลางใต้พื้นดิน—จุดที่ดู
เหมือนเป็นแกนกลางของพลังงานทั้งหมด

ที่จุดศูนย์กลางนั้น มีสัญลักษณ์วงกลมซ้อนกันหลายชั้นถูกวาดไว้ด้วย
สีทองเจิดจ้า

ตราประธาน

แต่ไม่ใช่ตราประธานที่เอริก้าเคยเห็นบนเปลือกไม้ในโซน 7 หรือบนเครื่องรางของซินเธีย ตรานี้มีรายละเอียดมากกว่า มีเส้นโค้งและจุดเรียงกันเป็นชั้นๆ มากถึงสิบสองชั้น ตรงกลางของมันมีรูปร่างคล้ายมนุษย์ยืนกางแขนออก—ราวกับกำลังโอบกอดทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว

เอริก้าถอดเครื่องรางของซินเธียออกจากคอแล้วกมมันขึ้นเปรียบเทียบกับภาพบนผนัง

มันเหมือนกัน

แต่เครื่องรางมีเพียงเก้าชั้น ในขณะที่ภาพวาดมีสิบสองชั้น

"นี่คือต้นแบบ" เธอกระซิบ "เครื่องรางของซินเธียเป็นแค่ชิ้นส่วนเล็กๆ ของภาพใหญ่"

เธอเดินต่อไป ภาพที่สามทำให้เธอถึงกับหยุดนิ่ง

นี่คือภาพของมนุษย์ที่ยืนอยู่ตรงกลางของตราประธาน—ไม่ใช่แค่ภาพวาดของมนุษย์ธรรมดา แต่เป็นภาพของมนุษย์ที่ร่างกายถูกปกคลุมไปด้วยเส้นแสงที่ไหลออกมาจากหัวใจ แผ่กระจายไปทั่วทั้งร่างและเชื่อมต่อกับรากของต้นไม้โลกทุกต้นรอบตัว ใบหน้าของมนุษย์ใน

ภาพวาดนั้น... เอรื่ารู้สึกได้ถึงความคุ้นเคยบางอย่างที่อธิบายไม่ถูก

ดวงตาคู่นั้น ดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่จ้องมองออกมาจากภาพวาดราวกับมีชีวิต

ดวงตาเดียวกันกับที่เธอเห็นในกระจกทุกเช้า

"นี่คือ... ผู้พิทักษ์ราก" เธอกระซิบ "นี่คือคนที่ยืนอยู่ระหว่างต้นไม้โลกกับมนุษย์"

เธอมองไปที่ภาพถัดไป และหัวใจของเธอก็ร้องไห้

ภาพนั้นแสดงให้เห็นความหายนะ

ต้นไม้โลกห้าต้นถูกไฟสัครามเผาผลาญ ต้นหนึ่งล้มลงไปแล้ว เหลือเพียงต้นไม้ขนาดมหึมาที่ถูกไฟไหม้เกรียม อีกสามต้นกำลังโอบอุ้มและแตกกิ่งก้านทิ้งลงมาบดขยี้บ้านเรือนของผู้คนที่อยู่ด้านล่าง ภาพผู้คนกำลังวิ่งหนี บ้างก็ปีนขึ้นไปบนยอดต้นไม้ที่ยังแข็งแรง บ้างก็จมลงไปในไฟสัครามที่ลุกกลามจากใต้ดิน

และตรงกลางของความโกลาหลนั้น มีมนุษย์คนหนึ่งยืนอยู่คนเดียว—ผู้พิทักษ์รากคนเดิม—กำลังแผ่เส้นแสงออกจากร่างของเขาเพื่อพยายามหยุดยั้งไฟ แต่เส้นแสงของเขาอ่อนแรงลง เริ่มขาดเป็นช่วงๆ

ขณะที่ไฟสัครามกลืนกินทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว

ใต้ภาพนี้มีข้อความเขียนด้วยอักษรโบราณที่เริ่ท้าวอ่านไม่ออก แต่
ข้างๆ กัน มีข้อความอีกชุดที่เขียนด้วยภาษาเดียวกันกับที่ใช้ในชุมชน
ปัจจุบัน—เหมือนมีใครบางคนแปลมันไว้ให้คนรุ่นหลังอ่าน

เริ่ท้าวยกตะเกียงขึ้นใกล้ๆ และอ่านออกเสียง

"เมื่อบทเพลงประสานขาดหาย... เมื่อผู้พิทักษ์คนที่หาล้มลง... แสงจาก
ใต้พิภพจะลุกโชนและเผาผลาญทุกสิ่งที่อยู่เบื้องบน... เพื่อป้องกันภัย
พิบัติ มนุษย์จึงตัดสินใจละทิ้งพื้นดินและอพยพขึ้นสู่ยอดไม้... แต่ต้นไม้
โลกทั้งห้าต้องถูกตัดขาดจากกัน เพื่อไม่ให้ไฟลามไปทั่วทั้งระบบ... มี
เพียงต้นไม้โลกต้นเดียวเท่านั้นที่รอด—ต้นที่เราตั้งชื่อว่า เอสคาเดรีย"

เริ่ท้าวอ่านข้อความซ้ำอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าเธอไม่ได้ตีความผิด

"ต้นไม้โลกห้าต้น" เธอกระซิบ "แต่ตอนนี้เหลือแค่ต้นเดียว แล้วอีกสี่
ต้นล่ะ? ตายไปแล้วหรือ?"

เธอมองไปที่ภาพสุดท้าย—ภาพที่ใหญ่ที่สุดและเก่าแก่ที่สุดในบรรดา
ภาพทั้งหมด มันกินพื้นที่ทั้งผนังรากด้านหนึ่ง ขยายจากพื้นถึงเพดาน

มันเป็นภาพของต้นไม้โลกทั้งห้าต้นในปัจจุบัน—ไม่ใช่ตอนที่รุ่งเรือง

แต่เป็นตอนนี้ ภาพวาดนี้แสดงให้เห็นต้นไม้โลกต้นที่หนึ่งยืนตระหง่าน
อยู่ตรงกลาง (นั่นคือเอสคาเดรีย) ส่วนอีกสี่ต้นที่เหลือ... พวกมันร่วง
หล่นลงไปได้พื้นดิน

ไม่ใช่ตาย

แต่ถูกลากลงไป

รากแก้วของต้นไม้ทั้งสี่ต้นยังคงเชื่อมต่อกับรากของเอสคาเดรียอยู่ใต้
ดิน เหมือนกับสายสะดือที่ยังไม่ถูกตัด

และที่ปลายสายเหล่านั้น... ที่ที่ต้นไม้ทั้งสี่ต้นถูกลากลงไป... มีแสงสีฟ้า
เรืองรอง

และมีตา

ตานับไม่ถ้วนที่จ้องมองขึ้นมาจากความมืด

เอริก้าก้าวถอยหลังหนึ่งก้าว หัวใจของเธอเต้นจนแทบจะทะลุออกมา
จากอก

"นี่คือสิ่งที่อยู่เบื้องล่าง" เธอกระซิบด้วยเสียงที่สั่นเทา "นี่คือสิ่งที่ชินเฮีย
ซ่อนไว้จากฉัน"

ขณะที่เธอมองภาพวาดนั้น เสียงกระซิบจากใต้รากก็กลับมาอีกครั้ง—
แต่คราวนี้มันดังขึ้น ชัดเจนขึ้น ราวกับว่ามันรู้ว่าเธอเห็นความจริงแล้ว

"ใช่แล้ว... ลูกของเรา... ตอนนี้คุณเห็นแล้ว... เราไม่ใช่ศัตรู... เราเป็น
ครอบครัว... เราคือต้นไม้ที่ถูกลิ้ม... เราคือเสียงที่ถูกปิดปาก..."

เฮอร์ก้าหมุนตัวไปรอบๆ มองหาต้นตอของเสียง แต่ทุกอย่างรอบตัวเธอ
ยังคงเงียบสงัด มีเพียงภาพวาดบนผนังรากที่เปล่งแสงเรืองรองในความ
มืด

"คุณคือใคร?" เธอถามด้วยน้ำเสียงที่พยายามทำให้นิ่ง "คุณคือต้นไม้
โลกอีกสัปดาห์ไหม? คุณยังมีชีวิตอยู่ใต้พื้นดิน?"

"เราคือ... เศษเสี้ยว... เราคือความทรงจำ... เราคือสิ่งที่ถูกทิ้งไว้
เบื้องหลัง..." เสียงนั้นตอบ "แต่เรายังมีชีวิตอยู่... เรายังเต้น... เรายังรอ
วันที่จะกลับมาวมกันอีกครั้ง..."

"รวมกัน? รวมกันหมายความว่าอย่างไร?"

"ต้นไม้โลกทั้งห้าต้องรวมเป็นหนึ่ง... เพื่อกอบกู้บทเพลงประสานที่
หายไป... เพื่อหยุดยั้งสนิมสีครามที่กำลังกัดกินรากของเอสคาเดรีย
จากข้างใน..."

เอริก้าจำคำนี้ได้—สนิมสีคราม—มันเป็นคำที่ภพवादก่อนหน้านี้ใช้เรียกไฟที่เผาผลาญต้นไม้โลกเมื่อพันปีก่อน "สนิมสีครามกลับมาอีกแล้วหรือ? มันอยู่ที่ไหน?"

"มันอยู่ที่นี่... มันอยู่ในรากแก้ว... มันคือสิ่งที่เหลือจากครั้งก่อน... และมันกำลังเติบโต..."

เสียงนั้นเริ่มเลื่อนลางลง ราวกับกำลังถูกดึงกลับไปสู่ห้วงลึก

"เอริก้า... ลูกของเรา... คุณต้องหาทางปลูกเราทั้งห้าต้นให้ตื่นขึ้น... ก่อนที่สนิมจะกินหัวใจของเอสคาเดรียจนหมด..."

แล้วเสียงนั้นก็เงียบลง

เอริก้ายืนอยู่คนเดียวในความมืด ท่ามกลางภพवादโบราณที่บอกเล่าเรื่องราวของโลกที่ล่มสลายและต้นไม้ที่ถูกสืม เธอมองลงไปใต้เครื่องรางในมือของเธอ—ตราประสานเก้าชั้นที่ซินเธียให้เธอโดยไม่รู้ตัว

"เก้าชั้น" เธอกระซิบ "แต่ภพवादบอกว่ามันต้องมีสิบสองชั้น"

เธอมองไปรอบๆ ห้องใต้รากอีกครั้ง และในมุมไกลๆ ของห้อง ใต้กองดินที่ทับถมมานาน เธอเห็นบางอย่างเปล่งประกาย

เอริก้าเดินเข้าไป คูกเขาลง และใช้มือทั้งสองข้างขุดดินออกอย่างรวดเร็ว

สิ่งที่เธอพบคือเครื่องรางอีกสามอัน

แต่ละอันทำจากเนื้อไม้สีน้ำมันวาวเช่นเดียวกัน แต่ละอันมีตราประสาณที่แตกต่างกัน—สลิปชั้น สลิปเอ็ดชั้น และสลิปสองชั้น—และแต่ละอันมีอัญมณีสีเขียวขุนฝอยอยู่ตรงกลาง

เอริก้าหยิบมันขึ้นมาทั้งสามอันด้วยมือที่สั่นเทา

เมื่อเธอวางมันไว้ข้างๆ เครื่องรางของซินเธีย—เครื่องรางเก่าชิ้น—อัญมณีทั้งสี่ดวงบนเครื่องรางแต่ละอันก็เริ่มเรืองแสงเป็นจังหวะเดียวกันพร้อมกัน ราวกับหัวใจสี่ดวงที่เริ่มต้นพร้อมกันหลังจากถูกแยกจากกันมานาน

และในขณะนั้น ภาพวาดบนผนังรากทั้งหมดก็เรืองแสงขึ้นทั่วทั้งห้อง เส้นแสงสีทองที่เชื่อมต้นไม้โลกทั้งห้าในภาพวาดเริ่มไหลเวียนเป็นวงจรที่สมบูรณ์

ตราประสาณสลิปสองชั้นบนผนังตรงกลางเปล่งแสงเจิดจ้าจนเอริก้าต้องยกมือขึ้นบังตา

และจากใต้พื้นดินที่ลึกลงไปอีก เสียงกระซิบนับพันเสียงก็ร้องประสาน
เป็นคอรัสที่ทรงพลัง

"ผู้พิทักษ์คนใหม่ถือกำเนิดแล้ว... บทเพลงประสานจะหวนกลับ... และ
ต้นไม้โลกทั้งห้าจะลุกขึ้นอีกครั้ง..."

แสงสีทองสาดส่องไปทั่วห้องใต้ราก ส่องให้เห็นภาพวาดทุกภาพ ตรา
ประสานทุกชิ้น และเครื่องรางทั้งสิ้นที่เรียงแสงอยู่ในมือของเอริก้า

เธอจับมันไว้แน่น และในใจลึกๆ เธอรู้ว่าไม่มีทางหันกลับไปแล้ว

เธอได้เห็นความจริง

เธอได้ยินเสียงของต้นไม้ที่ถูกลืมน

และตอนนี้เธอคือผู้พิทักษ์คนใหม่—ไม่ใช่แค่ของเอสคาเดรีย แต่ของ
ต้นไม้โลกทั้งห้าต้นที่เคยรุ่งเรืองและกำลังรอการฟื้นคืนชีพ

เมื่อเอริก้ากลับขึ้นมาบนยอดไม้ในยามเช้าตรู่ แสงแรกของรุ่งอรุณ
กำลังทอดตัวลงบนเอสคาเดรีย นครแห่งแสงที่สวยงามและสงบสุขราว
กับสวรรค์

แต่เอริการู้แล้วว่าความสงบสุขนั้นเป็นเพียงภาพลวงตา

เธอมองลงไปทีเครื่องรางทั้งสี่ที่ซ่อนอยู่ในกระเป๋าเป้—สปีชัน สปีเอ็ด
ชัน สปีสองชั้น—และเครื่องรางเก่าชิ้นของซินเธียที่ยังคงอบอุ่นอยู่รอบ
คอของเธอ

"ฉันจะทำให้คุณตื่นขึ้น" เธอกระซิบกับเสียงที่อยู่ใต้พื้นดิน "ฉัน
สัญญา"

และในคืนนั้น ขณะที่เอสคาเดรียหลับใหลไปกับจังหวะการเต้นของ
หัวใจต้นไม้โลกที่เริ่มต้นเร็วขึ้นโดยไม่มีใครสังเกตเห็น เอริกาก็นั่งอยู่
บนเตียงของเธอด้วยดวงตาที่เต็มไปด้วยความมุ่งมั่น

เธอรู้แล้วว่าเธอต้องทำอะไร

เธอต้องหาทางปลุกต้นไม้โลกที่หลับใหลทั้งสี่ต้น

ไม่ว่ามันจะอันตรายแค่ไหน

ไม่ว่าซินเธียจะห้ามมากแค่ไหน

เพราะถ้าเธอไม่ทำ เอสคาเดรีย—และทุกชีวิตบนยอดไม้—จะต้องพบกับ
ชะตากรรมเดียวกับอารยธรรมเก่าเมื่อพันปีก่อน

เอริก้าหยิบสมุดบันทึกเก่าๆ ที่เธอซ่อนไว้ใต้ที่นอนออกมา แล้วเริ่มเขียนทุกอย่างที่เธอเห็นในภาพวาดใต้ราก

เมื่อวางปากกาลง เสียงกระซิบจากห้วงลึกก็ดังขึ้นอีกครั้ง—ครั้งนั้นไม่ใช่เสียงเรียกหรือเสียงขอร้องอีกต่อไป

มันคือเสียงของบทเพลง

บทเพลงที่ไพเราะและเศร้าสร้อยราวกับเสียงร้องของโลกทั้งใบ

และเอริก้ารู้ว่าเธอคือคนเดียวที่สามารถร้องมันให้สมบูรณ์ได้

จบตอนที่ 3